

28. neděle v mezidobí C

*Když jsme s Kristem umřeli, budeme s ním žít.
Ale i když my jsme nevěrní, on zůstává věrný,
protože nemůže zapřít sám sebe. (2 Tim 2,11.13)*

První čtení

2. Královská 5,14-17

Náman sestoupil k Jordánu a ponořil se do něho sedmkrát podle nařízení Božího muže Elizea a jeho tělo se obnovilo jako tělo malého dítěte a byl čistý. Náman se vrátil k Božímu muži s celým svým doprovodem, stanul před ním a řekl: "Hle, už vím, že není Boha po celé zemi, jen v Izraeli. Nyní vezmi, prosím, dar od svého služebníka." Elizeus odpověděl: "Jako že je živ Hospodin, jemuž sloužím: Nic nevezmu!" Ačkoli na něj naléhal, aby vzal, odepřel. Náman pak řekl: "Když tedy opravdu nechceš, dovol mi vzít tolik prstě, kolik unese spřežení mezků, neboť tvůj služebník nebude už obětovat celopaly a žertvy jiným bohům, jen Hospodinu."

Druhé čtení

2. Timotejovi 2,8-13

Milovaný! Mysli na Ježíše Krista, Davidova potomka, který byl vzkříšen z mrtvých. To je moje evangelium. Právě kvůli němu trpím, dokonce jako zločinec v poutech. Ale Boží slovo spoutáno není. Proto kvůli vyvoleným snáším všechno, aby také oni došli spásy a věčné ne slávy skrze Ježíše Krista. Tohle je jisté: Když jsme s ním umřeli, budeme s ním (také) žít. Když vytrváme, budeme s ním i kralovat. Když (ho) zapřeme, zapře také on nás. Ale i když my jsme nevěrní, on zůstává věrný, protože nemůže zapřít sám sebe.

Evangelium

Lukáš 17,11-19

Na cestě do Jeruzaléma procházel Ježíš Samařskem a Galilejí. Když přicházel do jedné vesnice, šlo mu naproti deset malomocných. Zůstali stát opodál a volali: "Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!" Když je

uviděl, řekl jim: "Jděte a ukažte se kněžím." A jak odcházeli, byli očištěni. Když jeden z nich zpozoroval, že je uzdraven, vrátil se, mocným hlasem velebil Boha, padl mu k nohám tváří až k zemi a děkoval mu. Byl to Samaritán. Ježíš na to řekl: "Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, aby se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?" A jemu řekl: "Vstaň a jdi! Tvá víra tě zachránila."

K zamyšlení

Skutečnost, ve které žijeme je mnohoznačná. Má svou vnější a vnitřní stránku. Povrchní člověk zůstane na té vnější straně. Člověk, který má cit pro mnoho vrstevnost života je schopen nahlížet dovnitř za povrchnost. Věřící člověk chápe to "dovnitř" jako opravdovou a hmatatelnou přítomnost živého Boha.

Jahve je jméno, kterým se Bůh představuje u lidí: "Jsem ten, který je (pro vás)!" Jsem pro vás ve všem, co vytváří a umožňuje váš život a lidské dějiny. Jahve je Bohem života, ne smrti, této strany, ne strany hrobu. Ve chvílích utrpení, zranění a nelidskosti – vždy, kdy objevíme živoucí sílu Jahveho díky zkušenosti násilí, daruje nám Jahve naději a vnitřní rozhled, který nás nechá vytrvat a říci: "a přesto ..."

Aramejec Náman (1. čtení, kde vchází na předurčené místo) má přesnou představu o tom, jak by mělo probíhat jeho uzdravení. Protože se to však nestane podle jeho plánu, rozhněvá se. Hněv, vztek a vypořádání se s nemocí je spojeno s uzdravujícím procesem. Je potřeba velkého přemlouvání ze strany služebníků, aby Náman uskutečnil prorokovu předpověď – je potřeba mnoho důvěry, vypořádání se a vnitřní duševní síly, abychom přijali ten spásonosný a uzdravující moment a Bohu přenechali to Kdy a Jak. Ale teprve samotné provedení následuje vlastní vnitřní proces uzdravení, zobrazený v sedmero ponoření. V propuštění a víře v to, co se zdá neuvěřitelné, se člověk otevírá tomu překvapivému a nádhernému v životě a vytváří si prostor pro působení Božího Ducha.

Také Samaritán v evangeliu rozpoznává ve svém nově darovaném životě vstup Boha do svého bytí. To je to charakteristické v životě křesťanské víry: poznání, že život je ve své plnosti darem Božím. Na rozdíl od ostatních z deseti, které uzdravil, nezůstává Samaritán vyset na povrchu skutečnosti. Ostatních devět není schopno přijmout obrácení do posledních důsledků, které se projeví v hlubokém díkuvzdání a chválení Božích činů. Vděčnost není každodenní. Vděčnost je nemoderní. Být vděčný znamená být slabý. Silní nemají zapotřebí být vděční. Máme jasně právo na všechno. Pouze jeden z deseti zvládne odklonit se z povrchní samozřejmějnosti!

Ztráta vděčnosti otevírá hlubokou nepřítomnost díky a myšlení ve vztahu ke skutečnosti. Děkování pochází od myšlení a vyznačuje se citem pro vděčnost. Kdo neděkuje, nemyslí. Myšlení víry však vždy odkrývá neustálou Boží přítomnost ve stvoření a dějinách a děkuji za to. Vděčný je člověk za Boží přítomnost ve skutečnosti. Kdo nedokáže být vděčný, tomu vnitřně zůstane vše cizí, protože nemůže nic přijmout. Opravdová vděčnost vždy ústí do Boží chvály (v hebrejštině mají slova děkovat, chválit, velebit jeden společný kořen, protože všechny tyto pojmy patří dohromady.)

Ať se nám také podaří chápat život "zevnitř", pochopit, kolik podpory, spásy a síly nám Bůh přislíbil a již to uskutečňuje. Ať se nám podaří důvěřovat v Ježíšovo přislíbení, že to nešťastné v našem životě je "na cestě" k tomu šťastnému, ke spáse. Ať se pokoušíme s radostí a vděčností přispět k tomu, aby i ostatní měli podíl na cestě ke spáse.